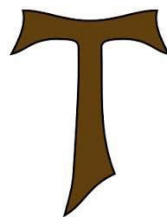

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE NTRA. SENYORA DE MONTSERRAT

Any 29   novembre de 2024

núm. 281

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

17 Novembre

Santa Isabel d'Hongria

FORMACIÓ PERMANENT

“Acceptar la Voluntat del Pare”

TEMA : Profunditzar en l’Esperit Franciscà

QUINS DIES ENS TROBAREM?

23 Novembre 2024 : “Els Estigmes” Fra Eduard Rey, ofmcap.
Lloc: Cripta del Convent de Pompeia.

14 desembre 2024: Recés d’Advent : “La Desapropiació” Fra Joaquim Recasens, ofm.

Lloc: Sala IFAC, conv Sant Antoni de Pàdua

11 gener 2025 : Trobada Franciscana
Lloc: Santuari de Pompeia.

22 febrer 2025 : “La Fraternitat” Fra Jesús Torrecillas, ofmcap
Lloc: Cripta del Convent de Pompeia

22 març 2025 : Recés de Quaresma : “El Desert” Fra Arun de Madurai,
ofmcap

Lloc: Cripta del Convent de Pompeia.

5 abril 2025 : “Minoritat i Evangelització” Fra Angel Mariano, ofmconv
Lloc: Franciscans Granollers.

17 maig 2025 : ASSEMBLEA: “Càntic de les Criatures” Fra Luis Esteban,
ofmconv.

Lloc: Convent Frares Conventuals.

15 juny 2025 : ROMIATGE A MONTSERRAT

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona Tel.
635612431- ofscatalunya@outlook.es

SER EL TERCER CRIST

(Admonició de Sant Francesc – número 6)

“La imitació de Crist” – Aquest llibre del segle XV, escrit per Thomas de Kempis és un llibre espiritual molt famós. És el llibre cristià més traduït després de la santa Bíblia. Estic convençut que la popularitat d’aquest títol no morirà, perquè la vocació de cada cristià és imitar a Crist. Fins i tot el nom de cristians es va originar a Antioquia perquè els cristians imitaven la vida de Crist i vivien com Crist.

Dit això, el nostre pare seràfic sant Francesc ens ensenya la imitació de Crist (3 segles abans que Thomas de Kempis) a la seva sisena admonició. Sant Francesc, també anomenat com a *“Altus Cristus”* o *“altre Crist”* ens mostra la imitació franciscana de Crist al tres nivells.

- 1) **Imitació en obres, no en paraules:** La imitació franciscana té més a fer amb les obres que les paraules. Quan el Papa Innocent III va preguntar a sant Francesc què necessitava d’ell, el sant va contestar que necessitava el permís i la benedicció del Papa per imitar Crist literalment. Això vol dir en obres. Sant Francesc fins i tot condemna el desig d’imitar a Crist només en paraules boniques. Diu: *“És una vergonya per nosaltres, els servents de Déu, rebre l’honor i la glòria només relatant”* (Adm 6, 3). La imitació franciscana és viure l’Evangeli de Crist d’una manera concreta.
- 2) **Imitació del Crist crucificat:** Sant Francesc ens porta més a prop de Crist quan ens ensenya a imitar Crist crucificat (Adm 6, 1). Jesús mateix diu: *“Si algú vol venir amb Mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi”* (Lk 9, 23). Per Francesc, la imitació de Crist és imitar Crist crucificat. El poverello d’Assís estava atret al Crist que *“era*

de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició de servent i es fou semblant als homes. Essent humà el seu aspecte, s'abaixà i es fou obedient fins a la mort, i una mort de creu” (Fil 2, 6-9). De fet, la vida del nostre pare seràfic, no era res més que seguir al Crist crucificat.

- 3) **De la imitació a esdevenir Crist:** Aquest nivell tres és el més alt. La finalitat de la vocació franciscana no acaba amb imitar Crist, sinó en esdevenir el Crist. No és una coincidència que sant Francesc està anomenat com a *“l'altre Crist”*. És la conclusió de la imitació franciscana de Crist. A l'escola franciscana, un es pot graduar com a tercer Crist, quart Crist, cinquè Crist, etc. Santa Teresa de Jesús va dir una vegada: *“Crist no té un cos sinó el teu, no té mans, sinó les teves, no peus sinó els teus. Ell veu el món amb els teus ulls....”*

Que seguim aquests ensenyaments i la vida del nostre pare sant Francesc per imitar Crist. És l'única manera de ser franciscans.

Fra. Arun de Madurai.

PROTEGER LA IDENTIDAD FRANCISCANA

Va declinando el año 24. El paisaje exhibe sus últimos colores pintando el otoño. Al fin, la naturaleza vivirá el despojo de sus hojas secas ofreciendo crujientes alfombras a los que vamos de camino. Se viene la celebración de Todos los Santos, para que ningún bienaventurado quede sin su fiesta. Se viene el día de los Difuntos, para que ningún hermano quede sin nuestra plegaria.

A los que seguimos de camino en el tiempo, me agradecería plantear una pregunta:

En el curso comenzado, en medio de una sociedad que pierde los valores humanos y cristianos. En una sociedad que se definió como “líquida” y ya parece gaseosa, ¿cómo está tomando forma concreta la identidad de vuestra comunidad franciscana?

Cada vez son más escasos los frailes que os pueden acompañar. El trabajo pastoral, la edad, la salud pone límites y no se les debe pedir más de lo que pueden dar. Esta situación no deseada, os obliga a asumir vosotros mismos toda la responsabilidad de las Fraternidades, como también nosotras lo tenemos que hacer.

El cierre del convento de Lleida ha obligado a la Fraternidad a dar un paso adelante para salvar los lugares de encuentro y a no perder las más entrañables celebraciones. Lo estáis haciendo bien y el pueblo responde, se acerca a rezar con vosotros al padre san Francisco, al tan querido san Antonio.

Estáis afrontando con esfuerzo una situación nueva, ved cómo va tomando forma concreta la identidad de vuestra comunidad en la Orden Franciscana secular. Nosotras, como clarisas comprometidas con la Liturgia de las Horas, compartimos la Palabra de Dios todos los días. A su luz vemos el dinamismo de nuestra relación comunitaria, a su luz caminamos juntas y, a su luz, reflexionamos sobre los acontecimientos de cada día.

En esta hora, pisando como vosotros las hojas del otoño, os acompañamos desde la intercesión, tal como decía la madre Santa Clara “como un abrazo al cuerpo inefable”.

Roguemos juntos por los difuntos de la Orden.

Celebremos juntos a los Santos de la Orden, sobre todo a los que nos han acompañado y hemos querido tanto, a Fra Ramon Doménech, Jordi Grau, Josep Gendrau..., que nos sigan bendiciendo y acompañando desde la casa de la Luz donde ya ven a Dios “cara a cara”.

Sor Victoria Triviño, osc

DE CÓMO SE HA ESCRITO EL CÁNTICO DE LAS CRIATURAS

El tinglado no será agradable. Os lo advierto. Hablando del Santo de la Paz y del Bien y de la Verdadera y Perfecta Alegría, se nos hará duro. Os digo que todo lo que os expongo no es de cosecha propia. He recurrido a los expertos. Un ejercicio de cortar y pegar que nos permite la informática.

También creo que es una situación ineludible y que hay que calibrar. Se hace imprescindible conocer la situación física de Francisco cuando compone el Cántico de las Criaturas, para entender más su grandeza humana y su desbordante cualidad y calidad espiritual. Haremos un elenco, relativo, si queréis, de los males que le afectaban. La maravillosa naturaleza que canta es la que se está cebando con él de la manera más cruel y cruda. Él no decae. Sigue alabando a Dios por todas sus maravillas cuando él mismo es víctima propiciada por ellas.

Francisco es un simposio, un congreso, una reunión de enfermedades. De hecho, él es enfermizo por naturaleza y su estado permanente es de mala salud que va agudizándose con el paso del tiempo. Los años le van pasando factura y su salud va agravándose con el transcurso propio de la vida.

No daré detalles. Francisco es víctima de su vida. Eso es cierto. Primero las vicisitudes de su anhelo de ser caballero. En Perugia padece una tisis o tuberculosis pulmonar. Francisco sufrió trastornos de estómago, dispepsia, que es una sensación vaga de malestar en la parte superior del abdomen o el vientre. Esta dispepsia habría sido producida por una úlcera de estómago que, en los últimos años, degeneraría en un tumor maligno o cáncer de estómago. Por último y hasta el día de su muerte, Francisco padeció enfermedades de estómago, de hígado y de bazo.

Vino a España. A Santiago. A su regreso, Francisco cayó gravísimamente enfermo. Esa debilidad ya jamás se la echó de encima. Los disgustos de trato que recibió le provocaron una afonía de varios días.

En octubre de 1212, Francisco sufrió unas fiebres tercianas tan violentas que pusieron en peligro su existencia, obligándole a aceptar la hospitalidad del obispo de Asís... A principios de 1213 se repitieron los accesos de fiebre alta, bien en forma de terciana -término médico que se refiere a una forma específica de malaria o paludismo-; o bien, en forma de quartana -los síntomas de la

enfermedad empezaban con un malestar indefinido y fiebre, que aumentaba poco a poco durante varios días, seguida de escalofríos y sudores-.

Cuando marchó a ultramar para predicar al sultán de Babilonia y Egipto, contrajo una grave enfermedad de la vista a consecuencia de lo que sufrió por la fatiga del viaje, en el que, tanto de ida como de vuelta, tuvo que soportar grandes calores. Podría tratarse, por tanto, de una iritis tuberculosa o inflamación del iris, una enfermedad que, por la similitud de síntomas, se denomina glaucoma secundario o sintomático. Respecto a la cauterización de las sienas aplicada más tarde a Francisco, el Santo sufría unas cataratas progresivas, que le llevaron rápidamente a una ceguera total. También hay quien piensa que se trataba de una conjuntivitis tracomatosa o granulosa. En conjunto, por tanto, durante los últimos años de su vida, Francisco de Asís padeció una grave oftalmía, que afectaba, aunque no con idéntica gravedad, a ambos bulbos oculares, y se caracterizaba por agudos dolores, no sabemos si de ojos o de cabeza, por fotofobia o dificultad de soportar la luz intensa, por pérdida progresiva de la facultad visiva, con etapas de remisión y de recrudescimiento, hasta llegar a la ceguera total.

Otro factor. Entre 1221 y 1223 Francisco no está en sus mejores momentos, su estado de ánimo es alarmante. Sus enfermedades y problemas internos de la Orden lo sumen en una profunda crisis. En esta amarga etapa de su vida, cada gesto, cada palabra suya, nos lo revelan como un hombre triste, sombrío, taciturno, amargado e incluso colérico, con todos los síntomas típicos de una profunda y dolorosa depresión.

No me alargó más. En estas condiciones está escrita la oda a la Creación, que a mi criterio, es la más maravillosa exclamación de gozo pascual que se ha proclamado jamás. Francisco canta a la Creación cuando toda su naturaleza se está cebando en él y él es una puñetera piltrafa humana. Lo que queda físicamente de un hombre. ¿Hay quien dé más?

¡Gracias Padre Francisco! ¡Gracias Dios nuestro!, porque podemos comprender, bueno, no sé si comprender, pero al menos podemos entender que has revelado a los sencillos y humildes de corazón, todo aquello que has escondido a los sabios y entendidos. Y como dice Mateo en su Evangelio: “Sí, Padre, así te ha parecido a ti”.

Fr. Joaquim Recasens, ofm

JORNADES DE FRANCISCANISME A LLEIDA.

En l'àmbit de les trobades previstes per la Zona de la Mare de Déu de Montserrat per aquest curs, els germans de la Fraternitat de Lleida, amb la col·laboració de l'OFS d'Espanya, van organitzar unes Jornades de Franciscanisme pels dies 18 i 19 d'octubre, titulades **“Sant Francesc i el seguiment fidel de l’Evangeli. La Verna”**. Les dues jornades van ser tant presencials com virtuals i val a dir que l'organització de l'esdeveniment pels nostres germans de Lleida, va ser excel·lent. Les conferències es van desenvolupar a l'Acadèmia Mariana, un indret molt ben preparat per aquesta mena d'activitats.

El vespre del divendres dia 18, després de la benvinguda i presentació de les Jornades, es va donar pas al germà Lluís Viñas, mestre de formació de l'OFS Catalunya, qui ens va fer una conferència molt distesa i entenedora amb el títol de **“El significat de La Verna per a un terciari franciscà”**.

L'endemà dissabte pel matí, el germà fra Mariano Recio, assistent espiritual dels Conventuals de la nostra zona, ens va conferenciar al voltant de **“La pujada a la muntanya de La Verna”**, i el que representa a la nostra vida quotidiana de franciscans seculars d'avui.

A continuació vam tenir una estona d'esbarjo al claustre de l'edifici, on vam beure cafè i menjar algunes pastes, per a tornar tot seguit a la sala de conferències.

Allà, fra Agustí Boadas ens va dissertar al voltant de **“Els ocultà tant com podia. Els estigmes: ascètica o mística”**. Val a dir de fra Boadas que, a més de ser un insigne doctor en filosofia i un famós escriptor de temes franciscans, és el guardià del convent de Sabadell de l'OFM. Al final de la seva

dissertació, també ens va presentar el seu darrer llibre: "*Sant Francesc d'Assís o quasi*". La seva dissertació fou de les que fan pensar. Malgrat que no tothom hi va estar d'acord amb alguna de les seves tesis, sí que les deixava anar sense pontificar, amb un estil que li és molt propi, a fi de que cadascú traïes les seves conclusions. Al nostre Blog, hi podreu trobar el text sencer de la seva conferència.

Enllestides les Jornades de Franciscanisme, els germans de la Fraternitat de Lleida ens van fer d'amfitrions de la seva nova seu, arran del tancament del "**Santuari de Sant Antoni de Pàdua**". Al nou local, fra Mariano Recio va celebrar una Eucaristia molt propera i emotiva, i posteriorment vam tenir un dinar compartit. Donem les gràcies a tots els germans de l'OFS de Lleida, de la seva gran acollida.

L' ESPERIT D' ORACIÓ I DEVOCIÓ

Mantenir viu l'esperit d'oració i devoció, és una necessitat inajornable.

Francesc, el servent de Crist, "va afirmar amb convicció que la gràcia de la pregària és allà que un religiós ha de demanar per sobre de tot, i convençut que sense ella no es pot fer res de bo al servei del Senyor, va animar els seus germans i germanes a aplicar-s'hi de tot cor. Tant si caminava com si s'aturava, de viatge o a casa, a la feina o en repòs, es dedicava a la pregària fins al punt que semblava haver-hi dedicat tot el seu cor i el seu cos, tota la seva activitat i tot el seu temps" (LegM X, 1).

L'exemple de Francesc d'Assís, relatat per sant Bonaventura, és suficient per recordar-nos la centralitat de l'oració en l'Orde dels Franciscans Seculars. Som molt conscients de la importància de la pregària en la vida cristiana, malgrat la dificultat d'establir un equilibri entre el treball i la pregària, així com la insuficient atenció a la pregària personal i la confirmació d'una vida de fe, sobretot

individual, ahora que hi ha una percepció de la necessitat de millors formes de pregària i espiritualitat a l'Orde, sobre tot de la pregària comunitària. Estem

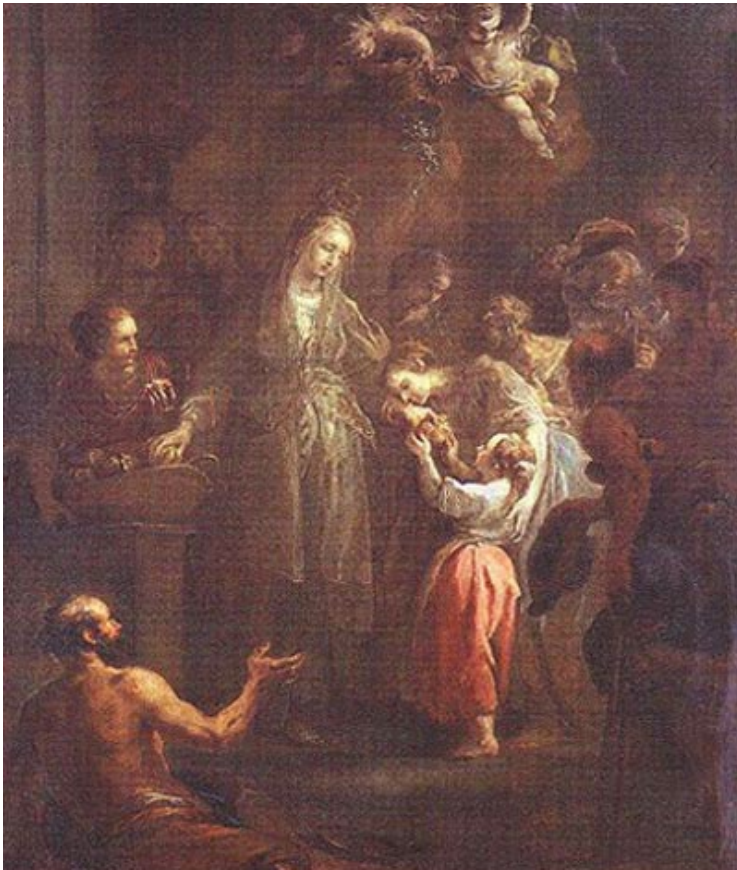
d'acord que ningú progressa en la vida i el servei a Déu sense la gràcia de la pregària.

L'expressió “esperit de pregària i devoció”, Francesc l'utilitza en la Regla butllada, “ *Aquells frares a qui el Senyor ha donat la gràcia de treballar, que treballin fidelment i devotament; de manera que, bandejat l'oci, enemic de l'ànima, no extingeixin l'esperit de la santa oració i devoció, al qual esperit han de servir les altres coses temporals*”, quan tracta de l'obra dels frares, o en la Carta al germà Antoni, on parla de la manera d'ensenyar i estudiar la teologia, “ *A fra Antoni, bisbe meu, fra Francesc, salut!. Em plau que expliquis als frares la sagrada teologia, mentre que, en l'estudi d'aquesta, no extingeixis l'esperit d'oració i de devoció, tal com es conté en la Regla*”, referint-se al text de la mateixa Regla. Qualsevol tipus de treball i també l'estudi no han d'impedir viure segons l'esperit de pregària i devoció. Ni el treball ni l'estudi es veuen en contrast amb aquest esperit. Però és clar que tota la vida, i per tant també el treball i l'estudi, s'han de dur a terme amb aquest esperit d'adhesió familiar a Déu.

La vida de pregària, com a expressió de l'esperit de pregària, ocupa una posició privilegiada en la vida dels germans, orientant-se, juntament amb tota la resta, incloent-hi el treball i l'estudi, cap a Déu. La justa devoció, per tant, expressa aquesta actitud d'orientació amorosa cap a Déu en cada moment de la vida: no només s'ha de pregar devotament, sinó també de treballar devotament. L'Esperit de pregària i de devoció assegura la continuïtat de la conversió del penitent al seguiment de Crist, buscant arreu, en tot moment i sempre, amb tot el cor i amb totes les nostres forces, el Déu Altíssim i sobirà, que ens va crear i ens va redimir per agrair-lo i adorar-lo.

Diu sant Francesc:

Per tant, germans tots, guardem-nos molt de perdre o apartar del Senyor la nostra ment i cor so pretext d'alguna mercè o obra o ajuda. Més en la santa caritat que és Déu, prec a tots els germans, tant els ministres com els altres, que, remogut tot impediment i posposada tota preocupació i solitud, de la millor manera que puguin, facin servir, amarar, honrar i adorar el Senyor Déu amb cor net i ment pura, que és el que Ell busca sobre totes les coses; i fem-li sempre allà habitació i morada a aquell que és Senyor Déu omnipotent, Pare i Fill i Esperit Sant, que diu: «Vigileu, doncs, orant en tot temps, perquè seguïu considerats dignes de fugir de tots els mals que han de venir, i d'estar en peu davant el Fill de l'Home». I quan estigueu dempeus per orar, decideixo: «Pare nostre, que estàs al cel». I adorem-li amb pur cor, «perquè cal orar sempre i no defallir»; «doncs el Pare busca aquests adoradors». «Déu és esperit, i els que l'adoren cal que l'adorin en esperit i veritat. (1 R 22,25-31).

Recordem a la nostra patrona santa Isabel d'Hongria, festa que celebrarem aquest 17 de novembre.

L'ardent força interior d'Isabel brotava de la seva relació amb Déu. La seva oració era intensa, contínua, de vegades, fins a l'èxtasi. La consciència constant de la presència del Senyor era la font de la seva fortalesa i alegria, i del seu compromís amb els pobres. Però també la trobada de Crist en els pobres estimulava la seva fe i la seva oració.

El seu pelegrinatge cap a Déu està jalonada per gestos decidits de despreniment interior fins a arribar al despulament total, com Crist a la Creu. Al final de la seva vida no li va quedar per a si res més que la túnica grisa i pobra de penitència, que va voler conservar com a símbol i mortalla.

Isabel irradiava goig i serenitat. El fons de la seva ànima era el regne de la pau. Va viure realment la perfecta alegria ensenyada per Francisco, en la tribulació, en la soledat i en el dolor. "Hem de fer felices les persones", els deia a les seves germanes, les seves germanes.

Lluís Viñas, ofs

PREGAR PER ALS ALTRES

Jesús ens diu que si, de veritat, l'estimem a Ell, que no veiem, abans haurem d'estimar als altres que si veiem.

Tradicionalment, és en el mes de novembre que més pensem en els difunts, ja que és en aquest temps que celebrem la festa de Tots Sants i el dia dels fidels difunts.

En la festa de Tots Sants recordem a tots aquells sants que han estat canonitzats, reconeguts com a tals per l'Església, i també a aquelles persones que varen viure al món, però que mai ningú els va reconèixer les seves virtuts i les seves lluites extraordinàries en favor de Déu i dels altres; son aquells "sants" que no son als "altars".

La pregària d'intercessió és la pregària central de la "comunió dels sants".

La comunió dels sants és la unió, la cadena que formen les tres principals branques de totes les persones que formem l'Església. Per una banda està formada per tots aquells i aquelles que, en conjunt, constituïm l'Església militant, és a dir, per totes les persones que encara som a la terra. L'Església triomfant la conformen tots aquells i aquelles que ja han traspassat, i gaudeixen de la visió beatífica al Cel. La tercera branca està formada pel conjunt d'ànimes que formen l'Església purgant; son aquells que no estan entre nosaltres, però tampoc veuen encara a Déu cara a cara al Cel.

Tots necessitem que els altres, tant la Nostra Mare del Cel com els sants, com les altres persones intercedeixin, preguin, a Déu per tots i per a cadascun de nosaltres; tots tenim necessitats de tota mena, tant espirituals com materials. Podem pregar directament al Bon Déu o bé a Maria Santíssima, als sants o als àngels que intercedeixin per les nostres necessitats. També cal donar gràcies a Déu i als nostres intercessors per totes aquelles gràcies rebudes tant per tots aquells per qui hem demanat com per nosaltres en les nostres oracions. D'aquesta manera, el Bon Déu estarà molt content i ens ho agrairà molt, ja que veurà que tant els seus mots com el seu obrar caritatiu, com el seu amor vers els homes i les dones há entrat als nostres cors, ens hem adonat del seu immens amor, i volem seguir el seu exemple estimant-lo de veritat, tant a Ell com al nostre proïsme, com a nosaltres mateixos.

També és molt necessari, fins i tot és una gran obra de caritat i de misericòrdia, tenir molt presents en les nostres pregàries a tots aquells que s'estan purificant al Purgatori perquè ben aviat assoleixin la gràcia necessària, el seu anhel de poder veure a Déu cara a cara per tota l'eternitat. Si, les ànimes del Purgatori necessiten les nostres pregàries.

Hi ha moltes maneres de pregar, tant per als altres com per a nosaltres mateixos:

mitjançant la pregària oral, l'oració mental, els sacrificis que fem, a través dels actes d'amor a Déu...

Si llegim l'Evangelí veurem molts models de pregària, com per exemple: "Aquell que Tu estimes està malalt ..." (encàrrec de Marta i Maria per al seu germà Llàtzer). "Senyor, si vols, pots curar el meu servent..." (intercessió del centurió). "Senyor, la meua filla s'està morint ..." (intercessió d'un pare per la salut de la seva filla) ...

No deixem mai de resar per als altres, tant si són amics nostres com no; tant si els coneixem com no. El Bon Déu està present en tots els homes i dones de tots els temps. Tots som criatures seves.

Bona festa de Tots Sants. Bona festa dels fidels difunts. Bon mes de novembre.

Balbina Birba, OFS

AIGUAT DE VALÈNCIA

Els Frares Franciscans del convent de sant Antoni de Pàdua, de Barcelona, juntament amb els membres de l'Obra Social "Pa de Sant Antoni" agraïm profundament a tots els voluntaris i a totes les persones que, commogudes pels desastres naturals produïts pels aiguats a València i a les zones de tot el seu voltant, no han dubtat ni un segon en acudir a la crida desesperada de petició d'auxili de les víctimes.

Una vegada més s'ha fet palesa la bondat i l'amor fratern que hi ha a la majoria dels cors humans. No, el món no està pas tan malament com sembla. Hi ha molta gent bona. El què passa és que el mal que fan alguns, fa soroll i se sent, mentre que el bé que fa la majoria de persones resta embolicat en el silenci per tal de no ser malmès. Parlem de gran quantitat de persones anònimes que, voluntàriament, han vingut a ajudar i a classificar aliments i d'altres bens materials de primera necessitat, així com d'altres que han fet aportacions monetàries i, la majoria, sense oblidar les seves intercessions al Bon Déu, a través de les seves pregàries per aqueix poble destrossat per l'aigua, per als nostres germans que tant han patit, i que segueixen patint en aquests moments.

Dimarts passat, a primera hora va sortir de Barcelona, des de l'Obra Social, un camió carregat d'ajuda material cap a València. La nit del mateix dia n'han sortit

tres més, seguint la mateixa ruta ...

Amb l'ajuda del Senyor anirem fent, sobre la marxa, tot allò que poguem fer, tot recordant que Ell ens mai no es deixa guanyar en generositat. Tota ajuda és poca, ja que son moltes les persones "tocades" per aquesta desgràcia. No busquem culpables d'absolutament res ... Preguem els uns pels altres ... I tampoc perdem de vista allò que ens va dir Jesús:

"... Veniu beneïts del meu Pare, tingué fam i em vàreu alimentar; tingué set i em vàreu donar beguda; tingué fred i em vàreu abrigar; vaig ser emigrant i em vàreu acollir ..."

En nom de tots aquests germans, moltíssimes gràcies, i que el Senyor us beneeixi amb abundància de gràcies espirituals i materials.

Pau i bé.

Balbina Birba, ofs

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal. De “Grupos de Jesús” de José A. Pagola

Venid a mí los que estáis cansados y agobiados. Mateo 11,25-30

En aquel momento tomó la palabra Jesús y dijo: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y

entendidos, y se las has revelado a los pequeños. Sí, Padre, así te ha parecido bien. Todo me ha sido entregado por mi Padre, y nadie conoce al Hijo más que el Padre, y nadie conoce al Padre sino el Hijo y aquel a quien el Hijo se lo quiera revelar. Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis descanso para vuestras almas. Porque mi yugo es llevadero y mi carga ligera».

Un día, Jesús desnudó su corazón y descubrió lo que sentía en su interior al ver lo que estaba ocurriendo. Lleno de alegría alabó a Dios delante de todos: “Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos, y las has dado a conocer a los sencillos”.

Los “sabios y entendidos” creen saberlo todo, pero no entienden nada. Tienen su propia visión docta de Dios y de la religión. No necesitan aprender nada nuevo de Jesús. Su corazón endurecido les impide abrirse con sencillez y confianza a la revelación del Padre a través de su Hijo. Con esta actitud no será difícil hacer un recorrido de conversión. Si ya lo sabemos todo, ¿qué vamos a aprender de Jesús, de su Padre o de su proyecto del reino de Dios?

La actitud de la gente sencilla es diferente. No tienen acceso a grandes conocimientos religiosos, no asisten a las escuelas de los grandes maestros de la ley, tampoco cuentan mucho en la religión del Templo. Su manera de entender y de vivir la vida es más sencilla. Ellos van a lo esencial. Saben lo que es sufrir, sentirse mal y vivir sin seguridad. Por eso se abren con más facilidad y confianza a Dios que les anuncia Jesús. Están dispuestos a dejarse enseñar por él. El Padre les está revelando su amor a través de sus palabras y de su vida entera. Entienden a Jesús como nadie. ¿No es esta la actitud que hemos despertado en nosotros?

“Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados”. Es la primera llamada. Está dirigida a todos los que viven la religión como un peso, los que se sienten agobiados por doctrinas complicadas que les impide captar la alegría de un Dios Amigo y Salvador.

“Cargar con mi yugo...porque es llevadero y mi carga ligera”. Es la segunda llamada. Hay que cambiar de yugo. Hemos de coger el de Jesús, que hace la vida más llevadera. No porque Jesús exige menos, sino porque propone lo esencial: el amor que libera a las personas y despierta en el corazón humano el deseo de hacer el bien y el gozo de la alegría fraterna.

“Aprender de mí, que soy manso y humilde de corazón”. Es la tercera llamada. Hemos de aprender a cumplir la ley y vivir la religión como lo hacía Jesús, con su mismo espíritu. Jesús hace la vida más clara, más sencilla y más humilde. Libera lo mejor que hay en nosotros y nos enseña a vivir de manera más digna y humana.

- **¿Me resulta un peso la religión y la moral tal como se viven en nosotros?**
- **¿Hay algo que me hace sufrir de manera especial? ¿Qué puedo hacer para vivir con más paz?**
- **Cuando me encuentro agobiado por los problemas, cansado de seguir luchando, ¿suelo ir a Jesús para encontrar respiro, descanso y aliento nuevo? ¿No necesito aprender a relacionarme con él de otra manera?**

Javi Conejo, ofs